

In Indië bleef Toorop totdat hij ongeveer 13 jaar oud was. Een van zijn levendige herinneringen uit die dagen is die van de monotone en melodieuse gezangen der inlanders, die een zóó diepen indruk op hem maakten, dat die melodieën nu nog, na zooveel jaren, in hem opkomen en hij ze dan neuriet, zijn zachten zang met piano begeleidend.

Toen werd hij naar Europa gezonden, ten einde voor Indisch ambtenaar te worden opgeleid.

Eerst kwam hij in Leiden terecht, waar hij, evenals alle jongens in wie een

„Na de werkstaking”, naar een schilderij (Coll. Dr. Titsingh, 's Gravenhage.)

schilder-aard schuilt, zijn schoolboeken meer met tekeningetjes volkrabbelde dan dat hij er in studeerde.

Zijn vader was van oordeel dat hij niet lang bij dezelfde persoon moest vertoeven, en zoo ging hij na een kort verblijf te Leiden naar Delft, waar hij de Hoogere Burgerschool bezocht, terwijl hij in plaats van bij den leeraar bij wien hij inwoonde te studeeren, zijn tijd doorbracht met heimelijk te teekenen.

Toorop trachtte herhaaldelijk zijn vader over te halen om hem schilder te laten worden, maar deze vond het beoefenen der kunst geen bestaan voor zijn zoon, geen vak waarmede hij zijn brood zou kunnen verdienen.